

Tvistigheder, som kan opstaa mellem Staterne. Endvidere har de den praktiske Form, at Parterne først selv skal gøre et Forsøg paa at udjævne en opstaaet Strid ved et Forligsnævn. Selv om den ene Traktat kun omfatter dette Forligsnævn, er det neppe af nogen afgørende Betydning.

Efter den højtærede Ministers Udtalelser kan jeg indskrænke mig til paa mit Partis Vegne at anbefale disse Forslag til velvillig Behandling og til Vedtagelse her i dette høje Ting.

Hans Nielsen: Jeg kan ganske slutte mig til den ærede foregaaende Talers og Ministerens Anbefaling af Godkendelsen af disse Traktater og finder ikke Anledning til at gøre mange Bemærkninger om dem. De betyder alle et meget betydeligt Fremskridt. Men jeg vilde gerne overfor den højtærede Minister udtale, at det vilde være ønskeligt at komme til enslydende Traktater med alle Lande, for efterhaanden bliver det noget indviklet at finde ud af, hvad der gælder mellem Danmark og et andet Land, fordi næsten alle de Traktater om Forligsnævn og Voldgift, vi har faaet vedtaget i det sidste Aars Tid, har forskellig Ordlyd. Jeg synes, det maatte være en taknemmelig Opgave for de europæiske Udenrigsministre at bestræbe sig for at opnaa Ensartethed paa dette Omraade, og specielt vilde det være af stor Værdi, hvis vi kunde faa enslydende Traktater med de Lande, der ligger os nærmest, de skandinaviske Lande og de andre smaa Lande, der støder op til Østersøen. Endnu bedre var det, om vi kunde faa de to store Lande, Rusland og Tyskland, der ogsaa støder op til Østersøen, til at gaa med til saadanne enslydende Overenskomster. Men for øvrigt maa jeg sige, at jeg hilser disse Forslag med Glæde. Jeg betragter dem som en første, om end svag Underbygning af det, der efter min Formening bør staa som Fremtidens store Maal her i Europa: Europas forenede Stater. Selv om det gaar langsomt med Marchen fremad mod dette Maal, mener jeg, at enhver Beslutning af denne Art, der tages, yder sit Bidrag, og det kan vi fra vor Side kun hilse med største Glæde og Tilfredshed.

Holger Andersen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale de fire foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning. Det er anden Gang i Løbet af denne Rigsdags-samling, vi i dette høje Ting beskæftiger os med Voldgiftstraktater sluttede med fremmede Magter. Sidste Gang, da vi behandlede Traktaterne med Tyskland,

Frankrig, Polen og Storbritannien, var vi stillet overfor et Komplex, der rummede en hel Række forskellige Traktattyper. Af de foreliggende Traktater er de tre i alt væsentligt ensartede, som det allerede er sagt af den ærede foregaaende Taler, og da vi ofte tidligere, baade her i Tinget ved Finanslovdebatten og ved Debatteerne om de forskellige Traktater og i det udenrigspolitiske Nævn, har drøftet Enkeltheder i Voldgiftstraktatssystemet, finder jeg ingen Anledning til at dvæle udførligt ved disse.

Jeg vil særlig udtale min Glæde over den Form, som Traktaten mellem Danmark og Czekoslovakiet har, en Form, der, som allerede den højtærede Udenrigsminister gjorde opmærksom paa, næsten Ord til andet — lige bortset fra Bestemmelsen i Artikel 19 og en Bestemmelse i Artikel 6 vedrørende Formanden for det staaende Forligsnævn — falder sammen med den i Fjor afsluttede Traktat med Frankrig. Det er et meget simpelt og enkelt System, disse to Traktater hviler paa, og hvad der gælder i et Lands indre Styrelse, gælder ogsaa i Forholdet mellem Staterne indbyrdes: Jo simple og enklere en saadan Traktat er, desto bedre. Den Omstændighed, at der her slet ikke sondres med Hensyn til Behandlingen af de retlige og de ikke-retlige, de politiske, Stridigheder, forekommer mig at være en stor Fordel.

Med Hensyn til Konventionen om Oprettelse af et Forligsnævn mellem Danmark og Estland hørte jeg med Glæde den højtærede Udenrigsministers Udtalelser om, at man fra dansk Side havde ønsket ogsaa at faa en Voldgiftstraktat med den estniske Regering, og jeg tager den højtærede Ministers Udtalelser som et Varsel om, at det i en ikke uoverskuelig Fremtid vil lykkes at supplere den foreliggende Konvention om et Forligsnævn med en virkelig Voldgiftstraktat i Lighed med dem, vi har med de andre nordiske Lande, og den, der nu foreligger med Litauen.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremsatte nogle Udtalelser om, at det var snart indviklet at vide, hvad der egentlig gjaldt af Traktater med de enkelte Lande; den ene havde den Form, den anden hin Form, den tredje en tredje Form og den fjerde en fjerde Form, og det gjaldt ogsaa indenfor vort snævrere Omraade: Landene omkring Østersøen. Han vilde foretrække en udpræget Ensartethed og fandt, at det vilde være en tiltalende Opgave for Udenrigsministrene i Europa at tilvejebringe et saadant ensartet System. Jeg vil sige til den ærede Ordfører for